

Publicerad 2016-07-19 18:34 av Lena K Nilsson

Chansen

Hon vandrade på sorgens stig. Den syntes oändlig. Tills hon såg ett sken. Det var du som stod i korsets mitt, där era vägar gick ihop. Du bjöd henne in. Hon tvekade först, hade blivit lurad förr av glansen på en sådan. Stjärnor som alltid blinkade på natthimlen, solen som alltid sken när det var dag, för att sedan abrupt gå ner. Men hon tog chansen, trampade in på din ljusa stig. Sorglös vandrade hon bredvid dig, tills allting plötsligt förändrades.

”Du kan inte längre följa mig”, sa du.

Mörkret föll, men hon reste sig. Fann snart sitt eget ljus.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena K Nilsson med Poeter.se id #10466 innehar upphovsrätten